

Š P A N S K I P L E S

F R A N E L L E R

Zvonke gosli in kitare,
cimbale pojo ubrane,
in poredne kastanjete
klokotajo rezko vmes.

Na bregeh Gvadalkvivira
kri cvetè iz oleandrov,
sklanjajo v objem zefira,
v krilo palm se in cipres.

Gibkih parov lahne čete
iščejo se in gubijo,
ziblje ko barvito polje
se pred nami španski ples.

Na bregeh Gvadalkvivira
je doma ljubezen žarka,
tam bi hotel biti suženj,
dan v peklino nje išes.

Mladih mož oči sokolje —
v svili prožijo se meča,
kamižole in pasice,
pester val trakov in tvez.

Gosli glas, drhteč in južen . . .
in kitare zagrmijo,
piski švignejo ko bliski,
iz viharne sle teles

In mladenke rjavolice,
izpod las jim tle uhani,
smeh belino zob odstira,
in pogled pri kresu kres. —

bruhnili so rdeči vriski,
ves v plamenih je fandango. —
Čuvaj se, a če si upaš,
brat, ne jemlji jih zares!

O UPRIZORITVI GOETHEJEVEGA «FAUSTA»

A N T O N O C V I R K

«Der kleine Gott der Welt bleibt stets von gleichem Schlag
Und ist so wunderbar, als wie am ersten Tag.»

(Faust: Prolog im Himmel.)

Spričo uprizoritve prvega dela Goethejevega «Fausta» v naši drami se mi zdi nujno spregovoriti o pomenu te genialne umetnine, o odnosu tragedije do gledališča, o uprizoritvi sami ter o zmožnostih naše režije in igrilstva. Trdim in sem prepričan, da je bil presmel korak naše gledališke uprave, seči po tako avtohtono svojevrstni umetnini, ki zanjo nismo dorasli, kar jasno priča uprizoritev bodisi režisersko bodisi igralsko. Ni me v tem potrdil samo razkol, ki vlada med delom, pisanim za gledališče, in delom, pisanim za umetniško resnico življenja, ampak vse bolj razkol med obzorjem našega človeka in med njegovim hotenjem, ki se premalo ravna po svoji notranji moči in le prerad sega po delih, ki jim ni kos. —